

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **M. O.**
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 30. 8. 2022, č. j. 000153/2022/KUSK/HRO,

takto:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2022, č. j. 000153/2022/KUSK/HRO, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle § 65 odst. 1 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného

rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný částečně změnil rozhodnutí Městského úřadu Černošice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 11. 2021, č. j. MUCE 202491/2021 OP/FiDa (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a ve zbylém rozsahu prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 4 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění zákona č. 337/2020 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), jelikož neodevzdal řidičský průkaz č. EM 930071 do 5 pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, č. j. MHMP 992414/2020/Syř (jež nastala dne 21. 10. 2020) (dále jen „rozhodnutí magistrátu“), kterým byl žalobci uložen správní trest spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, přičemž žalobce protiprávní stav udržuje dosud. Žalovaný do výrokové části doplnil, že žalobce uvedený přestupek spáchal dne 30. 10. 2020. Správní orgán I. stupně žalobci uložil podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu a dle § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném do 31. 1. 2022 (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) správní trest pokuty ve výši 5 000 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč.

Obsah žaloby

2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné z několika důvodů. Předně konstatuje, že se v průběhu správního řízení bránil tím, že mu byl řidičský průkaz odcizen ve dne 9. - 10. 5. 2019, kdy došlo ke krádeži jeho věci z osobního vozidla. Své tvrzení prokazoval čestným prohlášením. Správní orgán I. stupně u příslušného místního oddělení policie zjistil, že žalobce skutečně oznámil vloupání do jeho vozidla, avšak nahlásil odcizení pouze občanského průkazu, platebních karet, jakož i dalších věcí, nikoli však řidičského průkazu. Žalobce namítá, že neexistuje povinnost oznámit odcizení řidičského průkazu. Právní předpis nestanovuje fikci, že na řidičský průkaz lze pohlížet jako na odcizený jen tehdy, je-li oznámeno odcizení. Z hlediska odpovědnosti za přestupky je vždy nutno posuzovat faktický stav, tedy zda došlo k odcizení řidičského průkazu. Pro posouzení věci proto není rozhodné, zdali žalobce oznámil odcizení řidičského průkazu policejnímu orgánu, ale zdali mu byl fakticky odcizen. S ohledem na to žalovaný nesprávně hodnotil žalobcovo čestné prohlášení jako nepravdivé. Obecně stojí oznámení o ztrátě či odcizení jakéhokoli dokladu typicky jen na tvrzení držitele. Čestné prohlášení představuje dokonce vyšší důkazní standard. Jeho věrohodnost byla v tomto případě podpořena zejména potvrzením policejního orgánu, že k vloupání do osobního vozidla žalobce opravdu došlo. Nadto zjevně byla odcizena peněženka žalobce, v níž obvykle bývá uložený právě i řidičský průkaz. Tvrzení žalobce tak bylo zcela plausibilní. Žalovaný tudíž nedisponoval dostatečnými důkazy k tomu, aby prohlásil čestné prohlášení žalobce za nepravdivé.
3. Druhou vadu napadeného rozhodnutí žalobce spatřuje v nesprávně vymezené délce trvání protiprávního jednání. Počátek jednání vymezil správní orgán I. stupně ještě akceptovatelně. Z hlediska ukončení protiprávního jednání je ve výroku uvedeno, že žalobce protiprávní stav udržuje dosud. Tato formulace není zcela přesná, lze však dovodit, že žalobce byl vzhledem k právní moci napadeného rozhodnutí potrestán za udržování tohoto jednání do 6. 9. 2022, alternativně do dne vydání prvostupňového rozhodnutí. V každém z případů by však byl žalobce nezákonně postižen za delší dobu, než jakou právní předpis umožňoval, neboť pachatele lze postihnout za udržování

protiprávního stavu jen do momentu zahájení řízení. V opačném případě byl žalobce postižen za jiný skutek, než jak je vymezený ve sdělení obvinění. V té souvislosti žalobce namítá, že udržování protiprávního stavu do dne 6. 9. 2022 nebylo prokázáno. Ve správním spisu není obsažen žádný důkaz, který by prokazoval udržování protiprávního stavu ode dne 23. 9. 2021 do dne 6. 9. 2022.

4. Výrok je podle žalobce zmatečný a vnitřně rozporný. Na jedné straně se v něm uvádí, že se žalobce dopustil přestupku tím, že ve lhůtě neodevzdal řidičský průkaz a protiprávní stav udržuje dosud. Na straně druhé se v něm po žalovaným provedené změně současně tvrdí, že žalobce spáchal přestupek dne 30. 10. 2020. Tedy se jeví, že žalobce byl postižen jen za jediný den udržování protiprávního stavu. Nově doplněná část výroku neguje předešlou, ačkoli žalobci svědčilo veřejné subjektivní právo pojmut do výroku celý skutek, který byl ukončen až sdělením obvinění.
5. Žalobce dále namítá, že žalovaný vůbec nepřezkoumal výrok o správním trestu a jeho odůvodnění. Přitom žalovaný byl povinen podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky přezkoumat prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu. Žalovaný tím zcela rezignoval na plnění svých povinností. Dále z prvostupňového rozhodnutí nelze seznat, zdali správní orgán I. stupně hodnotil závažnost přestupku a způsob jeho spáchání ve prospěch či v neprospěch žalobce. Stejně není přezkoumatelné tvrzení správního orgánu I. stupně, že je mu ze správní činnosti známa skutečnost, že žalobce nerespektuje zákon o silničním provozu a v jeho jednání neshledává ani náznak nápravy či lítosti. Žalobci není zřejmé, na jakou znalost z úřední činnosti správní orgán I. stupně odkazuje. V rozporu se závěry Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) vyslovenými v rozsudku ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129, správní orgán I. stupně na žádnou konkrétní znalost z úřední činnosti neodkázal. To, že obviněný nerespektuje zákon o silničním provozu, vyplývá z výpisu karty řidiče. Mínil-li správní orgán I. stupně přestupky spáchané žalobcem, pak se nejednalo o skutečnosti známé z úřední činnosti, nýbrž skutečnosti, které vyšly najevo dokazováním. Je nutné ale dodat, že žalobce se po zahájení řízení již žádného dalšího přestupku v dopravě nedopustil. Obecně však nejde o nic jiného, než o hodnocení osoby žalobce.
6. Ve prospěch žalobce byla naopak hodnocena míra zavinění a absence následku přestupku. Jednoznačně proto byla dána převaha okolností ve prospěch, přesto se nepromítly do výše uložené pokuty, která byla uložena na samé horní hranici zákonného rozmezí. Správní orgán I. stupně zneužil správní uvážení, když příznivé okolnosti nijak nepromítl do výsledné výše správního trestu. Žalobce též dodává, že hodnocení trvajících udržování protiprávního stavu je nezákonné, neboť to by mělo být důvodem pro potrestání v jiném řízení. Udržuje-li žalobce protiprávní stav i po zahájení řízení, může být takové jednání předmětem dalšího řízení. Nemůže však být zohledňováno v řízení nyní vedeném, neboť by nebylo vyloučeno, že žalobce bude za jednání potrestán dvakrát.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný podotkl, že ze sdělení policejního orgánu vyplývá, že řidičský průkaz žalobce nebyl mezi odcizenými věcmi nahlášen. Čestné prohlášení žalobce je tak nepodložené a nepravdivé. Současně není odcizení řidičského průkazu evidováno ani ve výpisech z evidenční karty řidiče ze dne 2. 12. 2020 a ze dne 23. 9. 2021. Tvrzení žalobce nevyvrací jeho povinnost odevzdat řidičský průkaz. Žalovaný též zastává názor, že výrok netrpí vadou. Žalobce neodevzdal do 5 pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci

příslušné rozhodnutí, řidičský průkaz a porušením uvedeného ustanovení dne 30. 10. 2020 naplnil z vědomé nedbalosti skutkovou podstatu vytýkaného přestupku. Ohledně užití pojmu „dosud“ ve výroku lze uvést, že se jedná o konstatování právního stavu.

8. K výši uložené pokuty žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že žalobce přestupek spáchal z vědomé nedbalosti. Jako řidič byl povinen po celou dobu držení řidičského oprávnění udržovat svou odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel, která spočívá především ve znalosti právní úpravy provozu na pozemních komunikacích. V podrobnostech žalovaný odkázal na správní rozhodnutí. Závěrem svého vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl a žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Přílohou oznámení přestupku žalobce ze dne 30. 11. 2020 je výzva k odevzdání řidičského průkazu, kterou byl žalobce upozorněn, že ke dni 18. 11. 2020 stále nesplnil povinnost odevzdat řidičský průkaz a že v takovém případě se dopouští přestupku podle § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Žalobce pozbyl řidičské oprávnění na základě rozhodnutí magistrátu ze dne 26. 6. 2020, kterým mu byl uložen mimo jiné zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 6 měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí (tj. ode dne 21. 10. 2020).
10. Z výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 2. 12. 2020 vyplývá, že žalobce k tomuto dni řidičský průkaz neodevzdal. Správní orgán I. stupně uznal příkazem z téhož dne žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 5 000 Kč. Proti příkazu podal žalobce včasný odpor. Správní orgán I. stupně následně dne 8. 12. 2020 žalobci oznámil, že po zrušení příkazu pokračuje v řízení a že žalobce může požádat ve lhůtě 10 dní od doručení o nařízení ústního jednání. Žalobce svého práva nevyužil a správní orgán I. stupně vydal dne 28. 12. 2020 rozhodnutí, č. j. MUCE 167581/2020 OP/FiDa, jímž žalobce opět uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu. V následně doplněném odvolání žalobce namítl, že se přestupku nedopustil, jelikož nemohl řidičský průkaz odevzdat, neboť žádným řidičským průkazem nedisponuje. Ten mu byl odcizen z jeho motorového vozidla. Vloupání žalobce oznámil Policii České republiky dne 10. 5. 2019. Navrhl proto doplnit dokazování o vyjádření příslušného policejního orgánu, zda k oznámení krádeže dokladů skutečně došlo. Žalobce k odvolání přiložil čestné prohlášení o tom, že řidičský průkaz nemá v držení, neboť mu byl odcizen při vykradení jeho osobního motorového vozidla. K odvolání žalobce žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 28. 12. 2020, č. j. MUCE 167581/2020 OP/FiDa, neboť byl v předcházejícím řízení porušen § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
11. V dalším řízení správní orgán I. stupně opatřil zprávu Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha II, místního oddělení Košíře (dále jen „policejní orgán“) ze dne 27. 9. 2021. Policejní orgán sdělil, že žalobce nenahlásil odcizení svého řidičského průkazu. Dne 9. 5. 2019 žalobce oznámil vloupání do jeho vozidla a odcizení několika platebních karet a občanského průkazu, nikoli řidičského průkazu. Kontrolou databáze ETR PČR policejní orgán zjistil, že již 21. 3. 2019 a ani dne 31. 10. 2019 žalobce nepředložil řidičský průkaz při silniční kontrole.
12. Na základě žádosti žalobce správní orgán I. stupně nařídil na den 10. 11. 2021 ústní jednání, k němuž se však žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili.

13. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval, že ze shromážděných podkladů vyplývá, že žalobce nejpozději do dne 29. 10. 2020 neodevzdal řidičský průkaz, byť podle § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu pozbyl řidičské oprávnění v důsledku uloženého zákazu činnosti. Žalobce naplnil jak formální, tak materiální znaky spáchaného přestupku, neboť je třeba zamezit jeho účasti v silničním provozu. Nebezpečnost jednání žalobce vyplývá přímo ze skutečnosti, že toto jednání je kvalifikováno jako zvláštní skutková podstata přestupku v zákoně o silničním provozu. Žalobce přestupek spáchal z vědomé nedbalosti. Jako držitel řidičského oprávnění byl povinen udržovat svou odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel. Míru zavinění správní orgán I. stupně vzal v úvahu i při stanovení výše pokuty. V tomto ohledu vzal v úvahu též délku doby, po kterou žalobce udržuje protiprávní stav – ode dne 30. 10. 2020. Dále přihlédl zejména k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání a následku, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění a k osobě žalobce. Hodnotil i to, že jednáním žalobce nedošlo k závažnějšímu následku nebo přímému ohrožení jiného účastníka provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán I. stupně je však ze správní činnosti rovněž známa skutečnost, že žalobce nerespektuje zákon o silničním provozu. V jeho jednání nelze shledat ani náznak nápravy či lítosti. Po zvážení uvedených skutečností správní orgán I. stupně shledal, že k dosažení účelu správního trestu a z výchovných důvodů je vhodné uložení pokuty v horní hranici zákonné sazby.
14. Na základě blanketního odvolání žalobce přezkoumal žalovaný prvostupňové rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že lze mít za spolehlivě prokazané, že se žalobce přestupku dopustil. Čestné prohlášení žalobce předložené ve správním řízení je nepravdivé, jelikož dle sdělení policejního orgánu žalobce odcizení řidičského průkazu nenahlásil. Odcizení řidičského průkazu není evidováno ani ve výpisech z evidenční karty řidiče ze dne 2. 12. 2020 a dne 23. 9. 2021. Žalovaný uzavřel, že prvostupňové rozhodnutí splňuje požadavky stanovené v § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, jakož i v § 68 odst. 3 správního řádu. I odůvodnění správních trestů, které byly uloženy, je zcela v souladu s uvedenými ustanoveními.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

15. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i z moci úřední, soud neshledal.
16. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. s takovým postupem žalobce vyslovil souhlas a žalovaný se ve lhůtě k této otázce nevyjádřil, proč soud jeho souhlas s rozhodnutím věci bez jednání presumuje. Nadto soud shledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

17. Správní orgány shledaly žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu, dle něhož se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že „v rozporu s § 94a odst. 2, § 113 odst. 1 nebo § 123c odst. 5 neodevzdá řidičský průkaz, mezinárodní řidičský průkaz nebo potvrzení o oznámení ztráty, odcizení, poškození anebo zničení řidičského průkazu nebo v rozporu s § 6b odst. 4 neodevzdá osvědčení o registraci

vozidla.“ Konkrétně shledaly, že žalobce v rozporu s § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu neodevzdal řidičský průkaz do 5 pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí magistrátu, jímž byl žalobci uložen správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel.

18. V jedné z žalobních námitek žalobce sporuje nesprávně vymezenou délku trvání protiprávního jednání ve výroku, jakož i jeho vnitřní rozpornost. V té souvislosti poukazuje i na skutečnost, že správní orgány žalobce trestaly za udržování protiprávního jednání až do 6. 9. 2022, což však nebylo prokázáno.
19. Ustálená judikatura NSS řadí přestupek podle § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu mezi trvalý přestupky ve smyslu § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť držitel řidičského průkazu neodevzdáním řidičského průkazu vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje (viz např. rozsudky NSS ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 As 93/2014-27, ze dne 3. 12. 2015, č. j. 9 As 33/2015-19, či ze dne 18. 11. 2022, č. j. 2 As 66/2022-26). V případě trvalých přestupků platí, že trvalý přestupek se považuje za jeden skutek, a to až do doby než je o něm pachateli „sděleno obvinění“. Tímto okamžikem je daný skutek ukončen a případné pokračování v udržování protiprávního stavu se považuje za skutek nový. Smysl tohoto rozdělení na dva skutky spočívá v tom, že v důsledku „sdělení obvinění“ je pachatel upozorněn veřejnou mocí na protiprávnost svého jednání. V řízení o přestupku, které je zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení, je za „sdělení obvinění“ považován okamžik zahájení řízení (viz např. rozsudky NSS ze dne 15. 6. 2011, č. j. 9 As 101/2010-101, nebo ze dne 27. 4. 2018, č. j. 4 As 73/2018-31, a tam citovanou judikaturu). V případě, kdy je prvním úkonem v řízení vydání příkazu (§ 150 správního řádu), je třeba za „sdělení obvinění“ ve výše uvedeném smyslu považovat doručení příkazu (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2018, č. j. 1 As 84/2018-35, bod 25).
20. V nyní posuzované věci vydal správní orgán I. stupně dne 2. 12. 2020 příkaz (podle § 150 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 90 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky), jenž téhož dne doručil žalobci. Tím došlo k ukončení skutku spočívajícího v neodevzdání řidičského průkazu č. EM 930071 do 5 pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí magistrátu, přičemž žalobce ke dni vydání a doručení příkazu protiprávní stav udržoval. Nesplnil-li žalobce povinnost odevzdat řidičský průkaz i po tomto okamžiku, jednalo se již o jiný skutek, pro který by muselo být vedeno další přestupkové řízení. Podstatné tedy je, že správní orgán I. stupně mohl následně rozhodnout toliko o skutku, který vymezil v příkazu ze dne 2. 12. 2020 (viz § 78 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky). V průběhu přestupkového řízení je nutné trvat na zachování totožnosti skutku, pro který bylo řízení zahájeno, a to s ohledem na právo na obhajobu obviněného, neporušení překážky věci rozhodnuté a respektování zásady *ne bis in idem* (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2019, č. j. 1 As 26/2019-26, bod 36).
21. V návaznosti na výše uvedené zákon o odpovědnosti za přestupky v § 93 odst. 1 písm. a) stanovuje, že „[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.“
22. NSS v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53, v souvislosti se specifikací skutku uvedl, že „[j]e nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl

být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, srovnej také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012-43, nebo ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39.“ V nynější věci má soud za to, že správní orgány skutek ve výroku rozhodnutí vymezily z hlediska časového nesprávně a že žalobce postihly i za jednání po zahájení řízení o přestupku, protože však nebyly splněny zákonné podmínky a ve správním spisu pro takový závěr následně chyběly i dostatečné podklady.

23. Správní orgán I. stupně skutek ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezil tak, že žalobce ve lhůtě 5 pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí magistrátu, jež nabylo právní moci dne 21. 10. 2020, neodevzdal předmětný řidičský průkaz. Dále je ve výroku konstatováno, že žalobci byla zaslána výzva k odevzdání řidičského průkazu, na kterou žalobce nereagoval, a protiprávní stav udržuje dosud. Žalovaný následně doplnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že žalobce spáchal přestupek podle § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu z vědomé nedbalosti dne 30. 10. 2020, přičemž jinak vymezení skutku v prvostupňovém rozhodnutí ponechal.
24. Soud v první řadě uvádí, že nepovažuje změnu výroku žalovaným za vadu, jež by měla vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Je pravdou, že spáchání přestupku žalobcem dne 30. 10. 2020 je nepřesným vyjádřením. Za okamžik spáchání trvajících přestupků je totiž nutno považovat buď odstranění protiprávního stavu [srov. § 2 odst. 2 a 4 písm. c) ve spojení s § 31 odst. 1 a 2 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky], nebo nejpozději zahájení přestupkového řízení (viz bod 19. výše). Nicméně ve spojení s odůvodněním napadeného rozhodnutí nečiní tato nepřesnost výrok nesrozumitelným či vnitřně rozporným. Na stranách 2 a 3 napadeného rozhodnutí žalovaný vysvětluje, že dne 30. 10. 2020 žalobce naplnil z vědomé nedbalosti skutkovou podstatu vytykaného přestupku, čemuž lze přisvědčit. Žalobce měl povinnost odevzdat řidičský průkaz ve lhůtě 5 pracovních dnů ode dne 21. 10. 2020, tedy do dne 29. 10. 2020. Lze proto žalovanému přitakat, že dne 30. 10. 2020 byly naplněny znaky skutkové podstaty přestupku, neboť žalobce nesplnil svou povinnost ve stanovené lhůtě odevzdat řidičský průkaz. Tím vyvolal protiprávní stav, jenž i následně udržoval. V kontextu věci je proto zřejmé, co žalovaný myslel tím, že žalobce dne 30. 10. 2020 přestupek spáchal. Nejedná se proto o vadu, jež by měla vliv na zákonnost rozhodnutí.
25. Avšak to neplatí již o tom, že správní orgány ve výroku konstatovaly, že žalobce „protiprávní stav udržuje dosud“. Jak soud uvedl výše, přestupkové řízení bylo zahájeno pro skutek, jenž byl ukončen doručením příkazu žalobci. Jen pro tento skutek mohl být žalobce následně uznán vinným. A jen za tento skutek mohl být žalobci uložen správní trest. Postihovaly-li správní orgány žalobce za udržování protiprávního stavu i po zahájení řízení o přestupku, postupovaly nezákonně, neboť od doručení příkazu žalobci se již jednalo o jiný skutek. Mělo-li být v řízení rozhodováno o jednání žalobce i po zahájení řízení, musel by správní orgán I. stupně postupovat dle § 78 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, což však dle správního spisu neučinil. Z prvostupňového rozhodnutí přitom nelze seznat, že by správní orgán I. stupně ve skutečnosti rozhodoval toliko o skutku časově ohraničeném zahájením správního řízení. Naopak v něm konstatuje, že ke dni vyhotovení rozhodnutí žalobce povinnost odevzdat řidičský průkaz

nesplnil. Nadto při ukládání správního trestu zohlednil i délku trvání protiprávního stavu (ode dne 30. 10. 2020), aniž by postavil najisto, zda k ní přihlížel jen do doby zahájení řízení o přestupku. Taková úvaha v prvostupňovém rozhodnutí absentuje. Žalovaný pak tuto vadu v napadeném rozhodnutí nenapravit, protože je též stíženo nezákonností. Tato výtka není jen lpěním na formální správnosti správních rozhodnutí. Pokud totiž správní orgán rozhodoval o jiném skutku, než jak byl vymezen při zahájení řízení, zbavil obviněného možnosti účinně se hájit, neboť ten nemůže vědět, jaké jednání je mu kladeno za vinu. V tomto případě správní orgán I. stupně žalobce uznal vinným z přestupku, jenž je dle výroku časově ohraničen v zásadě až vydáním prvostupňového rozhodnutí. Avšak žalobce nemohl předvídat, kdy přesně správní orgán I. stupně vydá rozhodnutí, a tedy až k jakému dni mu bude protiprávní jednání vyčítat. Soud proto uzavírá, že správní orgány ve výroku rozhodnutí vymezily z hlediska času skutek nesprávně, jelikož nezohlednily jeho přetržení zahájením správního řízení. Tato okolnost přitom měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a to mimo jiné i z důvodu zohlednění délky trvání protiprávního stavu při ukládání pokuty. Námitka je tudíž důvodná.

26. S výše uvedeným souvisí další námitka žalobce, který poukazuje na to, že mu udržování protiprávního stavu až do dne 6. 9. 2022 nebylo prokázáno, neboť ve spise pro tento závěr chybí jakýkoliv podklad. I tato námitka je důvodná.
27. Obecně totiž platí, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí (podrobně k tomu viz rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79). V souladu s § 71 odst. 2 správního řádu bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno dne 23. 11. 2021, kdy bylo odesláno žalobci. Správní orgán I. stupně ve výroku vyslovil, že žalobce protiprávní stav udržuje dosud, tedy do dne vydání prvostupňového rozhodnutí. Nicméně žalobce má pravdu, že pro takový závěr správní orgán I. stupně již nemá oporu ve správním spisu, neboť poslední zjištění ohledně držení řidičského průkazu žalobcem mohl učinit z výpisu karty řidiče ze dne 23. 9. 2021, případně ze sdělení policejního orgánu ze dne 27. 9. 2021. Po tomto datu však již ve správním spisu nejsou založeny žádné další podklady, na základě nichž by mohl správní orgán I. stupně konstatovat, že ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí žalobce svou povinnost nesplnil. V takovém případě porušil § 3 správního řádu, jelikož řádně nezjistil stav věci, z něhož by mohl vycházet ve svém rozhodnutí, aby bylo souladné s právními předpisy. Obdobně to platí pro napadené rozhodnutí, které bylo vypraveno (vydáno) dne 6. 9. 2022. Žalovaný podklady pro rozhodnutí nijak nedoplnil a vycházel pouze ze zjištění správního orgánu I. stupně. Přesto ve výroku setrval na závěru, že „žalobce dosud udržuje protiprávní stav“, aniž by tuto skutečnost jakkoliv ověřil. V tomto ohledu se projevilo další úskalí postupu správních orgánů, které ve výroku svých rozhodnutí nevymezily správně skutek, pro který bylo řízení o přestupku zahájeno. Pokud by jednání žalobce posuzovaly k tomuto dni, soud by jejich závěr o vině žalobce za přestupek podle § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu aproboval, neboť námitka žalobce ohledně odcizení řidičského průkazu je nedůvodná (viz níže) a podklady ve správním spisu k tomu poskytují dostatečnou oporu (pro uznání žalobce vinným z daného přestupku, jenž byl ukončen doručením příkazu). Nicméně za současných okolností musí soud zrušit napadené rozhodnutí i podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
28. Jak soud předeslal, námitce žalobce, že řidičský průkaz mu byl odcizen z osobního motorového vozidla při krádeži, k níž mělo dojít 9. 5. 2019, nemůže přisvědčit. Žalovaný

v napadeném rozhodnutí označil tvrzení žalobce, resp. čestné prohlášení o odcizení řidičského průkazu za nepravdivé. Žalovaný svůj závěr opřel o sdělení policejního orgánu ze dne 27. 9. 2021, dle kterého žalobce nenahlásil odcizení řidičského průkazu. Dne 9. 5. 2019 učinil oznámení toliko o odcizení několika platebních karet a občanského průkazu. Žalovaný též poukázal na skutečnost, že odcizení řidičského průkazu žalobce není evidováno ani v založených výpisech z evidenční karty řidiče. Soud se s žalovaným ztotožnil.

29. Správní orgány učinily zjištění o nesplnění povinnosti žalobce odevzdat řidičský průkaz zejména na základě výpisů z evidenční karty řidiče a ze sdělení policejního orgánu ze dne 27. 9. 2021. Naopak žalobce se snažil své tvrzení prokázat čestným prohlášením a podpůrně též sdělením policejního orgánu, které potvrzuje, že k oznámení krádeže osobních věcí z osobního motorového vozidla žalobce dne 9. 5. 2019 skutečně došlo. Nicméně soud musí konstatovat, že žalobce zůstal u pouhého tvrzení, aniž by jej patřičným způsobem prokázal, resp. soud neshledal, že by správní orgány v této otázce porušily svou povinnost dle § 3 správního řádu zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Soud nepomíná, že žalobce nebyl povinen se v přestupkovém řízení hájit, uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení či předkládat správním orgánům jakékoliv důkazy (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014). Povinnost zjistit stav věci tíží primárně správní orgán, neboť řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality, avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku (zde tvrzením žalobce) některý z důkazů zpochybněn, je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. např. rozsudky NSS ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24, nebo ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016-35, bod 19). Zjištěný stav věci správními orgány (ke dni zahájení řízení o přestupku) se však žalobci nepodařilo vyvrátit. Výpisy z evidenční karty řidiče k datu jejich pořízení potvrzují, že žalobce je držitelem řidičského průkazu ev. č. EM 930071, přičemž neevidují jeho ztrátu, odcizení či poškození. Současně policejní orgán potvrdil, že krádež řidičského průkazu žalobce v souvislosti s vloupáním do jeho vozidla (avšak ani jindy) neoznámil.
30. Soud podotýká, že k nahlášení vloupání do vozidla došlo již dne 9. 5. 2019, přitom žalobce případné odcizení řidičského průkazu ke dni zahájení přestupkového řízení neohlásil. Přitom je sice pravdou, že zákon nestanovuje povinnost odcizení řidičského průkazu oznámit policii, avšak žalobce pomíná, že podle § 115 odst. 1 zákona o silničním provozu je držitel řidičského oprávnění povinen neprodleně ohlásit ztrátu, odcizení, poškození nebo zničení řidičského průkazu příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který v souladu s odstavcem třetím citovaného ustanovení držiteli řidičského oprávnění vydá bezodkladně po ohlášení potvrzení o oznámení ztráty, odcizení, poškození nebo zničení řidičského průkazu. Právní předpis opravdu nezakotvuje fikci v tom smyslu, že na řidičský průkaz lze pohlížet jako na odcizený jen tehdy, je-li oznámena jeho krádež. Nicméně zákon o silničním provozu stanovuje, že ohlášením odcizení se řidičský průkaz stává neplatným [§ 118 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu]. Pokud by nebyla ohlášena krádež průkazu, existuje zde vysoké riziko jeho zneužití. S oznámením jsou tedy spojeny významné důsledky pro následnou použitelnost řidičského průkazu. Z podkladů ve správním spisu lze zjistit, že žalobce neučinil oznámení o krádeži ani obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, neboť taková skutečnost by se promítla do evidenční karty řidiče. Správní spis proto poskytuje dostatečnou oporu pro závěr, že žalobce byl ke dni zahájení řízení o přestupku držitelem řidičského průkazu, jenž byl povinen podle § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu

odevzdat.

31. Žalobce na podporu své argumentace předložil čestné prohlášení, které má představovat vyšší důkazní standard. S tím se však soud nemůže ztotožnit. V posuzovaném případě je totiž čestné prohlášení nutné hodnotit v zásadě jako tvrzení žalobce, které samo o sobě nemůže v něm uváděné skutečnosti prokázat. Správní řád stanovuje velmi přísné podmínky pro užití čestného prohlášení a omezuje jej toliko na případy uvedené v § 53 odst. 5. Čestné prohlášení lze využít pouze k osvědčení určité skutečnosti a nikoliv k jejímu prokázání (viz rozsudky NSS ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 77/2005 - 43, č. 1049/2007 Sb. NSS, a ze dne 22. 3. 2016, č. j. 2 As 20/2016-29, bod 12). Žalobcovo čestné prohlášení proto nebylo způsobilé zvrátit zjištění správních orgánů. Natož v situaci, kdy policejní orgán nepotvrdil, že by žalobce oznámil i krádež řidičského průkazu. Žalobce proto zůstal jen v rovině pouhých tvrzení, aniž by je prokázal přesvědčivými důkazy. Závěr žalovaného o nepravdivosti čestného prohlášení tudíž soud aprobuje. Nadto podotýká, že argumentaci žalobce hodnotí jako účelovou a nevěrohodnou.
32. Žalobci lze přitakat, že oznámení o ztrátě či krádeži jakéhokoliv dokladu stojí typicky jen na tvrzení jeho držitele. Soud se proto podivuje nad tím, proč by žalobce neoznámil krádež řidičského průkazu současně s ostatními odcizenými věcmi při vloupání do jeho vozidla v květnu roku 2019, ačkoli mu zákon o silničním provozu tuto povinnost výslovně ukládá. Soud nevidí rozumný důvod pro to, aby žalobce s ohlášením odcizení řidičského průkazu otálel. Žalobce si jako držitel řidičského oprávnění musí být vědom skutečnosti, že podle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu musí mít při řízení motorového vozidla řidičský průkaz. I s ohledem na dlouhý časový odstup od vloupání do jeho osobního vozidla (do zahájení přestupkového řízení uplynul přibližně rok a půl) proto soud argumentaci žalobce nemohl přisvědčit a vnímá ji jen jako pokus o odvrácení odpovědnosti žalobce za protiprávní jednání. Neobstojí ani argument, že při krádeži došlo zjevně k odcizení peněženky, v níž zpravidla bývá uložen právě i řidičský průkaz. Soud nezpochybňuje, že řidičský průkaz typicky bude uložen v peněžence společně s ostatními doklady. Avšak tak tomu nemusí být vždy a toto tvrzení žalobce nevysvětluje, proč by odcizení řidičského průkazu s ostatními doklady nenahlásil, když jej potřebuje k řízení motorových vozidel. Tato žalobní námitka tedy není důvodná.
33. Jako *obiter dictum* soud dodává, že i kdyby argumentaci žalobce uvěřil, je přesvědčený, že žalobci nemůže být ku prospěchu porušování povinností stanovených mu zákonem. Žalobce totiž odmítá odpovědnost ze přestupek podle § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu s tím, že řidičský průkaz odevzdat nemohl, jelikož jím nedisponuje z důvodu jeho krádeže. Nicméně uvedené ustanovení pamatuje právě i na případy, kdy je držitel řidičského oprávnění řidičský průkaz odcizen, zničen či jej ztratí, neboť v takovém případě by byl postižen za neodevzdání potvrzení o oznámení ztráty, odcizení, poškození anebo zničení řidičského průkazu. Pokud by ale ztráta, odcizení či zničení průkazu nebyly v rozporu s § 115 odst. 1 zákona o silničním provozu nahlášeny, nemohlo by být odevzdáno ani potvrzení o této skutečnosti, jelikož by jej příslušný správní orgán nevydal. Tím by se však v důsledku porušení povinnosti stanovené v § 115 odst. 1 zákona o silničním provozu, které není samo o sobě postihováno, mohl držitel řidičského oprávnění vyhnout odpovědnosti za přestupek podle § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Takový výklad nelze připustit.
34. Poslední námitka směřuje k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ohledně uložení

správního trestu. Již v rozsudku ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005-84, NSS uvedl, že „*řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. (...) Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné. Hodnocení individuální povahy protiprávního jednání musí přitom rozlišovat zvažované okolnosti na přitěžující a polehčující.*“ Na obdobných závěrech nadále setrvává i aktuální judikatura NSS, příkladmo lze odkázat na závěry rozsudku NSS ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28, či na rozsudek ze dne 6. 9. 2021, č. j. 8 As 294/2019-37, z nichž plyne, že není dostatečné, pokud správní orgán pouze formálně vyjmenuje veškerá zákonná kritéria, ale je nutné tato kritéria individualizovat na posuzovanou věc. V rozhodnutí o uložení správní sankce proto musí být zohledněna všechna zákonná kritéria, která musí být formulována precizně a jednoznačně a musí být dostatečně individualizována. K řádnému odůvodnění uloženého správního trestu a k dostatečnému hodnocení jednotlivých hledisek rozhodných pro určení jeho výměry lze odkázat i na aktuální rozsudek NSS ze dne 9. 3. 2023, č. j. 8 As 106/2021-43. V nyní posuzovaném případě správní orgán I. stupně v odůvodnění uvedl, že „*hodnotil všechna kritéria, uvedená v ust. § 37 až 40 zákona o odpovědnosti za přestupky a přihlédl zejména k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání a následku, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění a k osobě obviněného*, aniž by provedl alespoň jejich základní aplikaci, a tedy náležitou individualizaci na případ žalobce. Za takové situace není možné zjistit, k jakým kritériím vlastně správní orgán I. stupně přihlédl, ani jak je konkrétně hodnotil ve vztahu k přestupkům žalobce. Soud zdůrazňuje, že nepožaduje po správních orgánech, aby v případě pokud ukládaných v nízkých jednotkách tisíců korun prováděly nějaké složité úvahy a podrobně rozepisovaly jednotlivá kritéria. Je však nutné, aby správní orgán stručně vyložil podstatu přestupku a jednoduchou formou uvedl, ke kterým kritériím s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti přihlédl a co hodnotil tak, aby jeho úvaha byla pro soud reálně přezkoumatelná (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 2. 2020, č. j. 8 As 329/2018-52, bod 13).

35. Za nepřezkoumatelné je nutno označit i tvrzení správního orgánu I. stupně, že je mu ze správní činnosti známa skutečnost, že žalobce nerespektuje zákon o silničním provozu a že v jeho jednání neshledává ani náznak nápravy či lítosti. Odkazuje-li správní orgán na skutečnosti mu známe z jeho úřední činnosti, musí totiž uvést, ze které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu známe, např. řádným označením rozhodnutí číslem jednací, z něhož tyto skutečnosti plynou (viz rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2011, čj. 1 As 33/2011-58, č. 2312/2011 Sb. NSS). Jedině tak totiž může soud úvahu správního orgánu řádně přezkoumat. Prvostupňové rozhodnutí těmto požadavkům nedostojí. V posuzované věci nelze tento deficit přejít ani tím, že v evidenční kartě řidiče má žalobce evidované dříve spáchané přestupky. Nicméně správní orgán I. stupně nikterak nerozvíjí, jaké konkrétní prohřešky a s jakým celkovým dopadem žalobci přičítá k tíži. Omezil se jen na obecné konstatování o nerespektování zákona o silničním provozu. Nadto toto kritérium hodnotí pouze osobu pachatele.
36. Za situace, kdy byla žalobci vyměřena nejvyšší možná pokuta v rámci daného rozpětí, je pak třeba dát žalobci za pravdu, že správní orgán I. stupně i vzhledem k uvedenému v předchozích dvou odstavcích dostatečně a zejména přezkoumatelně nevysvětlil, proč uložil pokutu právě při horní hranici zákonné sazby. Sám přitom jako očividně

polehčující okolnost vzal v úvahu i to, že nedošlo k závažnějšímu následku nebo přímému ohrožení jiného účastníka provozu na pozemních komunikacích. Při stanovení výše sankce vzal dále v potaz, že žalobce přestupek spáchal z vědomé nedbalosti, nicméně z rozhodnutí nelze seznat, zdali tuto okolnost hodnotí jako polehčující nebo přítěžující a jak se tedy projevila ve výši pokuty. A konečně správní orgán I. stupně vzal v úvahu i délku doby, po kterou žalobce udržoval protiprávní stav. K tomu se ale soud vyjadřoval již výše. Správní orgán I. stupně očividně zohledňoval to, že žalobce řidičský průkaz neodevzdal ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, avšak v proběhlém řízení o přestupku jej mohl postihovat toliko za jednání do doručení příkazu.

37. Jak již uvedeno, nepostačí toliko prosté vyjmenování zákonných kritérií, aniž by odůvodnění obsahovalo alespoň stručné zdůvodnění, proč a jak tato kritéria dopadají na individuální případ obviněného. Na věci nic nemění ani to, že žalobce proti výši sankce, resp. způsobu jejího uložení nic nenamítal ani v odvolacím řízení. Bylo povinností žalovaného tuto vadu prvostupňového rozhodnutí zjistit a odůvodnění sankce doplnit. Lze tedy konstatovat, že vada nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů i pro nesrozumitelnost úvahy o výši správního trestu pokuty stíhá i napadené rozhodnutí a je dán důvod pro jeho zrušení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
38. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce (v průběhu řízení však bylo ze strany žalobce oznámeno odvolání plné moci pro jeho zástupce) na webových stránkách NSS. Uvedeným nesouhlasem se soud nezabýval, neboť nejde o žalobní námitku, která by směřovala proti napadenému rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo a nesměruje ani proti činnosti zdejšího soudu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

39. V souhrnu tak dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí výrokem I. zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a pro nesrozumitelnost výroku o výši správního trestu pokuty a dále proto, že skutkový stav, z něhož vyšly správní orgány, nemá oporu ve správním spisu, jakož i pro nezákonnost spočívající v rozhodnutí o skutku, pro který nebylo zahájeno přestupkové řízení [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) a § 78 odst. 1 s. ř. s.]. V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V té souvislosti soud shrnuje, že mezníkem, který pro účely správního řízení určuje konec trvajícího přestupku, je okamžik, kdy správní orgán oznámí podezřelému zahájení správního řízení ve věci tohoto deliktu. O skutku vymezeném v oznámení o zahájení řízení (v posuzované věci v příkazu) jsou pak správní orgány oprávněny rozhodnout. Shledají-li správní orgány žalobce opětovně vinným, přezkoumatelným způsobem zdůvodní uložení správního trestu.
40. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalovaný ve věci úspěch neměl a náhrada nákladů řízení mu proto nepřísluší. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náležela by mu proto plná náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud však shledal důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s., které odůvodňují výjimečný postup soudu, spočívající v částečném nepřiznání náhrady nákladů řízení jinak úspěšnému žalobci. Soud žalobci přiznal náhradu nákladů spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč, neboť žalobce nelze sankcionovat za procesní úspěch povinností zaplatit soudní poplatek

ve prospěch státu, tedy toho, kdo do jeho práv nezákonným rozhodnutím zasáhl (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 1. 2023, sp. zn. IV. ÚS 1059/22, bod 26). Avšak soud již žalobci nepřiznal náhradu zbývajících nákladů řízení (za právní zastoupení), neboť jeho postup v řízení před správními orgány vyhodnotil jako zneužívající právo. V této věci šlo konkrétně o to, že zmocněnec žalobce, který je správním soudům znám z mnoha jiných případů (např. rozsudky NSS ze dne 19. 1. 2017, č. j. 1 As 298/2016-28, ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 36/2018-28, ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 412/2019-32, ze dne 25. 1. 2021, č. j. 8 As 154/2019-31, či aktuální rozsudek ze dne 9. 1. 2023, č. j. 5 As 396/2020-32) a není proto pochyb o jeho orientaci v procesních postupech, činil v prvostupňovém řízení podání, přičemž plnou moc předložil až k výzvě správního orgánu, první blanketní odvolání podal elektronicky bez platného elektronického podpisu, které doplnil až po uplynutí lhůty stanovené ve výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 18. 1. 2021, a druhé blanketní odvolání ve věci ani na výzvu správního orgánu I. stupně nedoplnil o konkrétní odvolací důvody. Jako zneužití procesního práva lze rovněž hodnotit žádost žalobce o nařízení ústního jednání v rámci přestupkového řízení, kterého se následně nezúčastnil. Různá pochybení správních orgánů uplatnil žalobce až v žalobě v řízení před soudem.

41. K tomu soud odkazuje na ustálenou judikaturu NSS týkající se procesně obstrukčních praktik (viz rozsudky ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, ze dne 10. 11. 2020, č. j. 10 As 97/2019-46, případně ze dne 27. 1. 2021, č. j. 10 As 254/2019-33). Soud si je vědom toho, že procesní obstrukce takto systematicky nepoužívá sám žalobce, ale okruh osob, z nichž jednu si zvolil jako zmocněnce v přestupkovém řízení. Žalobce však z logiky věci ponese procesní následky spojené s tímto rozhodnutím, jelikož se vědomě rozhodl využít služeb osob, které zneužívají procesních práv k nejružnějším procesním obstrukcím. Na výše uvedeném pak podle názoru soudu ničeho nemění ani skutečnost, že žalobce se svou žalobou v konečném důsledku uspěl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. března 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně